

A vénlány és a boszorkányok

A másik mese megint csak úgy van. Vót egy öreg jány. Ez csak magába' kint lakott a határba', de nagy kertje vót neki. Hát már így ősszel nagy vadalmafa vót ottan, hát szedett vadalmát, betette a tűzbe, hamuba – még akkor nem vótak Isten tudja, villanysparhétok, csak a hamu vót, a tűzhely – mer' csak annak hitták, tűzhelynek. Hát betette az almát, ott sütte. Hát úgy ahogy má' kezdett melegedni az alma, hát pezsgett. Azt mondja a vénjány:

– Csak susogjatok, motyogjatok – azt mondja –, mind a seggembe csaplak!

A boszorkányok meg tizenketten mentek megnézni, hogy micsinál a vénjány.

– Há' – azt mondja -, hogy hallod – azt mondja –, már megtudta, hogy mink vagyunk itten! Azt mondja, hogy: susogjatok, motyogjatok, majd a seggembe csaplak! Há' micsoda seggi van annak – azt mondja –, hogy a seggibe akar minket csapni!?

No, megintcsak susog, eszi-eszi az almácskát:

– Itt van má' egy! – amikor ette. – Már kettő! – számolta tizenkettőig. – Susogjatok, motyogjatok – azt mondja -, de mind a seggembe csaplak!

Hőj, nem tudtak micsinálni a boszorkányok, gyorsan beszaladtak a kertbe, bebújtak a tökszár alá, meg lapuk alá, oda a kertbe. Neki meg vót két kutyája. Az egyet hitta Tökszárnak, a mást meg Lapunak. Hát az almacsutkát vitte ki a kutyáknak. Há' kiabál:

– Tökszár, ne, Lapu, ne, hol bújtok?

Hőj, a boszorkányok megijedtek! Mikor má' azt mondta, hogy itt van mind a tizenkettő, azt mondja, az almát má' megette. Hát a csutkát vitte ki a kutyáknak. Há' mondom, az egyet hitta Lapunak, a mást Tökszárnak.

– Tökszár, ne, Lapu, ne!

Hőj, a boszorkányok megijedtek!

– Há' még azt is tudja – azt mondja –, hogy ide bújtunk a tökszár alá! Nagyobb boszorkány, mind mink, gyerünk, míg – azt mondja – a lábunk tart! Addig mind elmenyünk!